

POSTANOWIENIE

23 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 23 listopada 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.F.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 stycznia 2022 r., VI ACa 991/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana Bank spółka akcyjna w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 stycznia 2022 r., w sprawie z powództwa K.F. o zapłatę, zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz potrzebę wykładni przepisów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego dla uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną nie wystarczy wskazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa, lecz należy także wykazać, że doszło do

takiego właśnie naruszenia – oczywistego i widocznego *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz wynikającej już z treści skargi (tak w szczególności postanowienia SN: z 4 lipca 2019 r., V CSK 80/19; z 29 marca 2019 r., V CSK 321/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15; z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14; z 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z 8 marca 2012 r., III SK 36/11; z 3 lutego 2010 r., II PK 304/09). Oczywiste naruszenie prawa zachodzi wówczas, gdy błąd w interpretacji lub stosowaniu prawa jest widoczny bez pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów (tak postanowienia SN: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 5 października 2007 r., III CSK 216/07; z 19 marca 2004 r., II PK 4/04; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Dodatkowo należy stwierdzić, że dla spełnienia podstawy oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest wystarczające, aby sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, naruszenie to musi mieć oczywisty wpływ na rozstrzygnięcie, i to w taki sposób, aby orzeczenie mogło być uznane za bezprawne (tak SN w postanowieniach: z 10 kwietnia 2018 r., I CSK 730/17; z 22 marca 2018 r., III CSK 296/17; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 9 maja 2017 r., I CSK 686/16; z 25 stycznia 2017 r., IV CSK 384/16; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16).

Skarżąca wskazała jako postawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadność (art. 398 § 1 pkt 4 k.p.c.), natomiast w części skargi obejmującej uzasadnienie podstaw skargi do rozpoznania nie uzasadniła tej podstawy. W sprawie nie można uznać, żeby rozstrzygnięcie *prima facie*, na pierwszy rzut oka było niezgodne z prawem w rozumieniu wyżej zacytowanych orzeczeń, w szczególności w zakresie przyjęcia poglądu na tle sprawy o uznaniu klauzul przeliczeniowych za abuzywne (art. 385¹ § 1 k.c.). W ocenie sądu drugiej instancji uznanie postanowień wprowadzających tzw. klauzulę indeksacyjną, w tym postanowień odsyłających do tabeli kursów, za określające główne świadczenia stron, nie stoi na przeszkodzie stwierdzeniu ich abuzywności, gdyż nie są to postanowienia jednoznaczne. Poglądu tego nie można uznać w żadnej mierze za oczywiście nieprawidłowy. Także nie można uznać za oczywiście wadliwy pogląd o skutkach stwierdzonej abuzywności. Sąd odwoławczy w ramach żądania zwrotu świadczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, odmiennie niż sąd pierwszej

instancji, który przyjął koncepcję „salda”, opowiedział się za teorią „dwóch kondycji”.

W tych okolicznościach nie można dostrzec występowania w sprawie przesłanek do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną.

Jeżeli chodzi o potrzebę wykładni przepisów, to skarżąca odniosła się w przedstawionym zagadnieniu do kwestii dopuszczalności uznawania klauzul kształtujących mechanizm indeksacji jako świadczeń głównych. Zdaniem pozwanego, umowna klauzula waloryzacyjna nie jest objęta wyłączeniem zawartym w art. 385¹ § 1 zdanie drugie k.c., co w jego ocenie wymaga wykładni wskazanego przepisu.

Wykładnia art. 385¹ § 1 k.c. w kontekście pojęcia „głównych świadczeń stron” w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego też nie budzi wątpliwości. Klauzule przeliczeniowe zastrzeżone w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego do waluty obcej wyroku określają główne świadczenie kredytobiorcy (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22, z 7 lutego 2023 r., II CSKP 1541/22). Na takim stanowisku stoi też TSUE (zob. np. wyroki: z 20 września 2017 r., C-186/16, Ruxandra Paula Andriciuc i in. przeciwko Banca Românească SA, pkt 37; z 20 września 2018 r., C-51/17, OTP Bank Nyrt. i OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt przeciwko Teréz Ilyés i Emil Kiss, pkt 68; z 14 marca 2019 r., C-118/17, Zsuzsanna Dunai przeciwko ERSTE Bank Hungary Zrt, pkt 48; z 3 października 2019 r., C-260/18, Kamil Dziubak i Justyna Dziubak przeciwko Raiffeisen Bank International AG, pkt 44).

Przedstawione zagadnienie prawne nie ma charakteru „nowości”, jest także jednolicie rozumiane w orzecznictwie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(A.G.)

[a]